

Overweging zondag 9 juni 2024 – jaar B

Jacobuskerk Enschede

Genesis 3,9-15 / Psalm 130 / 2 Korintiërs 4,13-5,1 / Marcus 3,20-35

De wil van God volbrengen. Hoe doen we dat?

Tegenwoordig lijkt iedereen altijd maar gelijk te hebben en te weten hoe we moeten leven. We *weten* echter vaak niet meer wat waar is, want er wordt aan alle kanten aan ons getrokken. Meninge n verdelen ons, waarheden blijken soms deep-fake en ondermijnen onze zekerheden. En vaak worden we veroordeeld op grond van wat we vinden, en worden op die manier in feite gedwongen om ‘waarheden’ aan te nemen die niet de onze zijn - of om te doen wat anderen willen, zonder dat we nog zeker weten of dat goed is.

De duivel, diabolos in het Grieks, is degene die lastert en verdeeldheid zaait – zo worden wij ook dagelijks in verwarring gebracht. Tegen die macht van het kwaad moeten we ons wapenen.

Maar hoe doe je dat als je niet weet wat waar is?

Het betekent niet dat ieders mening waar is. “Ieder heeft zijn ‘eigen waarheid’” is een dooddoener, waarmee iedereen gelijk kan hebben. Dat maakt ons uiteindelijk onverschillig. We moeten elkaar dus niet om de oren slaan met meninge n, maar verschil maken: open naar elkaar staan en naar elkaar luisteren. En daarin kiezen voor het goede.

Daar kunnen we beter in worden! Jezus laat met zijn genezingen zien dat zijn aanwezigheid mensen geneest. Ze worden er beter van. Zo kunnen ook wij beter worden – betere mensen, wanneer wij naar Jezus’ woord luisteren, in Zijn nabijheid zijn door te communie te gaan. Zo incarneert Jezus steeds meer in ons, wordt hij vlees in ons, wordt Hij de grond onder onze voeten, de bron waaruit wij putten - en kan zijn goedheid in ons groeien.

Zo wapenen we ons tegen het boze: door naar Jezus toe te gaan en naar Hem te luisteren, leren we onderscheiden en steeds meer te geloven in zijn liefde, steeds meer te leven vanuit zijn liefde, want die maakt ons sterker. Tegen heersende stromen in.

Zo kunnen wij genezen tot *betere* mensen: door beter te horen wat mensen nodig hebben, door beter te luisteren naar elkaars verhaal, door beter te zien waar nood aan is. Door *goed* te spreken van elkaar - in plaats van over elkaar te roddelen; door geduld te hebben met elkaar, zodat we elkaar de kans geven elkaar te zien zoals we zijn – zonder elkaar meteen te veroordelen. Dat is de beste remedie tegen eenzaamheid!

In Gods ogen zijn we goed zoals we geschapen zijn. Mét al onze verschillen, mét al onze eigenaardigheden. En de goede, blijde boodschap is: we kunnen ons altijd afkeren van de verdeeldheid en de verwarring - en vergeving vragen waar we de verkeerde afslag hebben gemaakt. En opnieuw beginnen.

Verdeeldheid verzwakt. Wie innerlijk verdeeld is, heeft geen vaste grond onder zijn voeten. Dan wankelen we, of lopen op eieren. Zijn we te voorzichtig of durven we geen partij te kiezen; twijfelen we en wantrouwen elkaar of worden jaloers; geloven we alleen in ons eigen kunnen.

Verdeeldheid scheidt geen vreugde in zichzelf en maakt anderen niet vrij. Ons eigen ego en egoïsme zit ons vaak in de weg en maakt onzeker, eenzaam en angstig. Angst om de hand in eigen boezem te steken, om ter verantwoording te worden geroepen. We verschuilen ons vaak door naar de ander te wijzen, omdat we bang zijn afgewezen te worden. Zoals Adam wees naar Eva en Eva naar de slang.

We zijn bang geworden om te gehoorzamen aan een hogere macht – één die buiten onszelf ligt en tegelijk in onszelf is ingebed. Die hogere macht is Jezus, de Christus die ons liefde leert. Een liefde die verontwaardigd mag worden als die belachelijk gemaakt wordt. Die boos mag worden als die verkeerd wordt uitgelegd. Die opkomt voor de zwakkeren.

Jezus leert ons geen romantische, zoetsappige liefde! Hij leert ons een liefde die voorwaarde en fundament is van ons bestaan, die gehoorzaamt aan wat God van ons wil. Die staat voor wat het is: leven, gemeenschap, verbondenheid – door aandacht en inzet; door trouw en door troost. Aan die liefde moeten we gehoorzamen.

Daarom vraagt Jezus ons om ons te beheersen – om te voorkomen dat ons huis wordt leeggeroofd, om te voorkomen dat slangen een wig drijven tussen ons en God – om weerstand te bieden tegen de verleiding van het wijzen naar elkaar, tegen het zelf beter weten. We zijn niet geschapen om onszelf op een voetstuk te zetten, om zelf voor God te spelen. We zijn niet geschapen om alleen te zijn.

Daarom moeten we niet lasteren tegen de heilige Geest. Immers de vrucht van de Geest is liefde, vreugde en vrede, geduld, vriendelijkheid en goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Met die gaven volbrengen we de wil van God. Dat is geen zwakte, dat is een kracht!

Onze ziel heeft een schoon en innerlijk huis nodig, zonder listige lasteraars die onze aandacht afleiden en laten twijfelen aan wat goed is. In ons innerlijk huis moet geen ruimte zijn voor gevecht, geen ruimte voor verdeeldheid en tweespalt. Juist vanwege onze worstelingen daarmee, moet er ook ruimte zijn voor zelfreflectie, verantwoordelijkheid en vergeving. En dat hoeven we niet alleen te doen; daar is de heilige Geest voor, de Helper en de Trooster, die ons leert onderscheiden wat waar is en wat goed.

Een opgeruimd hart is de ruimte waarin we familie kunnen zijn van en voor elkaar. Dat is de ruimte waarin we broeders en zusters van elkaar kunnen zijn. Dat is de ruimte waar God onze Vader is en Maria de nieuwe Eva, die ons beschermt door de kop van de slang te vertrappen – de slang die ons verleidt en zich mengt in onze relatie met God.

Dat is de ruimte waar Jezus' woord op vruchtbare bodem ontkiemt en vlees in ons wordt. De ruimte die weer tot een paradijs kan worden. Een eenheid waar we veilig zijn en naar elkaar luisteren, waar onze ogen geopend worden en onze wonden genezen. De ruimte waar we kwetsbaar mogen zijn en ons niet hoeven te schamen. Een wonderschone ruimte waar liefde kan wonen.

In trouw aan elkaar staan we sterk in ons huis, staan we sterk in onze schoenen en wordt onze huisraad – ons vertrouwen, ons geloof, onze kwetsbaarheid, onze zielenrust – niet geroofd. We hoeven elkaar dan niet na te wijzen en ons te verstoppen, niet te vluchten voor elkaars of ons eigen oordeel en niet harder te roepen dan de ander.

Dan zijn we niet gek geworden, dan ontkennen we onze eigen, aardse familie niet, dan lopen we niet weg van onze verantwoordelijkheden, maar dan geven we verwachtingen op en herkennen we elkaar als medemens.

Dan vernieuwt ons innerlijk leven zich van dag tot dag.

Zo worden we steeds meer 'familie' van Jezus – in die kring mogen we ons thuis voelen, ons verbonden voelen met elkaar, verwant zijn aan elkaar en elkaar in vrede bevragen in plaats van bevechten. Geef de moed niet op!

Amen.